

съм се сврел в къщи като котка. Без кожух — къде?

— Да ти се не види и бялката и чудото... То барем да я хванеш, ами саде ходиш да мръзнеш и да плашиш животното.

— А, какво се зъбиш! Петстотин лева ѝ е кожата! Ех... Паднаха пустите му кожи. Хиляда бяха.

Тото се наяде, прекръсти се, стана, поизтърси се, облече скъсаното кожухче, тури каплицата, оброчи торбето с книжките и тръгна. Майка му уви ушите му с някакво скъсано чердженце, и го изпрати.

— Тате, ще мина край нане Коле, — рече той, като излезе из вратата.

Стрина Вутевица излезе в пруста да меси, а нане Вуте, седнал с свити крака на земята, пак залепи очи на малкото стъкло.

До него приближи котката и галено се тръкна о дрехите му.

— Кога ли ще ти откъсна опашката, крадло, — изръмжа Вуте и я бутна с крака, та я отхвърти чак до вратата. Котката го погледна виновно, облиза се, отиде до печката и почна да лиже паницата на Тото.

Малките, които още спяха, се разшаваха под чергата.

Подир малко Коле донесе кожуха, изпуши една цигара и си отиде. Нане Вуте се облече,